

Problemes a la vista

Malgrat l'optimisme i la crida al consens del seu discurs institucional de l'1 de gener, Alberto Fabra acaba un any molt complicat. Les penúries econòmiques, els processos judicials que assetgen el PPCV i les enquestes en contra han desencisat els quadres d'un partit que se sentia inexpugnable.

El propassat 29 de novembre, pocs minuts després de les 11 hores, Alberto Fabra va abandonar les Corts valencianes amb un posat seriós que disfressava un empipament enorme. A punt d'entrar al seu cotxe oficial, Rita Barberà va afanyar-se a aturar-lo per dir-li que acabava de parlar amb Rafael

Rubio, portaveu adjunt socialista que coneix de quan era regidor de València, a qui havia fet saber el descontentament del grup popular amb l'oposició.

El president valencià havia vist com el seu anunci estrella –el pagament de 10 milions d'euros als professionals de la dependència per tal que pogueren cobrar

la nòmina– sucumbia enmig del ring de boxa en què es va convertir l'hemicicle aquell matí: desenes de dependents i de familiars seus, expulsats de la llotja després que així ho decidira el president de la cambra, Juan Cotino; Compromís fent referència al cas *Cooperació* i els milions que la conselleria de Rafael Blasco va desviar del Tercer Món; atacs d'Esquerra Unida per les declaracions de la diputada popular Pilar Sol, que dies abans havia assegurat que famílies necessitades adquirien televisions de plasma amb la renda bàsica de ciutadania...

Tot plegat va derivar en un esclat de crits que va neguitejar Fabra, conscient com és que les crítiques a la gestió econòmica del Consell són més efectives –i directes– que no les relacionades amb la corrupció, atès que ha teixit un cordó sanitari que allunya els imputats dels càrrecs de govern.

Les enquestes publicades darrerament –en especial, la del CIS i la del diari *El País*– desanimen encara més la seua tropa, fins al punt que al grup parlamentari popular de les Corts es respira la sensació de final de cicle. La profunda remodela-

ció del Consell, anunciada per Fabra poc abans de Nadal, mira de capgirar aquest pessimisme creixent.

De la mateixa manera, el seu discurs d'Any Nou, emès per Canal 9 la nit de l'1 de gener, va apostar per la proximitat –la segona persona del plural– i va remarcar la certesa que el País Valencià ja ha superat el pitjor tram de la crisi econòmica. Més concretament, Fabra va parlar d'un “punt d'inflexió”, el 2013, a partir del qual quedaran resolts els impagaments als proveïdors: “L'administració deixarà de ser una càrrega i es convertirà en un motor”, va reblar el president, que va aprofitar l'avinentsa per a demanar “un gran acord valencià”, obert a partits, sindicats i empresaris a fi d'exigir un finançament just, el corredor mediterrani i l'atenció als desfavorits. “Treballem perquè la Comunitat recupere la seua bona imatge”, va dir Fabra en clara contraposició amb els últims anys de Francisco Camps a la Generalitat. Dels nou minuts que va durar la seua allocució, els últims tres van ser en català, llengua que empra en actes institucionals molt esporàdics.

El quant llançat per Fabra, no el van recollir altres formacions, que hi van veure un discurs “buit” –en el cas del secretari general socialista, Ximo Puig–, “fora de la realitat” –segons el síndic de Compromís, Enric Morera– i “sense cap credibilitat”, a parer de Marga Sanz, coordinadora general d'Esquerra Unida i portaveu a les Corts. L'oferta de pacte ha caigut en aigua morta, doncs.

L'endemà, dia 2, Puig plantejava una proposició de llei contra la morositat que obligue el Consell més enllà de les paraules, però Fabra no s'hi va sentir al·ludit, sinó que va optar pel triomfalisme. Així, unes hores abans que es coneguera de manera oficial la xifra de desocupats del desembre, el president avançava que n'hi havia 5.000 menys que al novembre, una dada que es confirmaria i que ha significat el major descens al desembre des del 1998. És el tercer mes consecutiu que baixa la desocupació al País Valencià i la prova inequívoca, segons ell, que s'ha iniciat la remuntada. En qualsevol cas, hi ha 570.000 aturats valencians, 35.000 més que quan Camps va tocar el dos, i alguns milers han fet les maletes. A més, el País Valencià va incomplir l'objectiu de l'1,5% de dèficit i és l'autonomia que menys va retallar la despesa l'any 2012. Dels 1.435 milions que havia d'estalviar,

Dalt, Alberto Fabra amb els integrants del nou Consell, en què només sobreviuen tres membres de l'etapa de Camps. Al costat, el president accedeix a les Corts per darrere de Jorge Bellver, a qui ha elevat a síndic del grup popular en substitució d'un Rafael Blasco –en primer terme– apartat per la seua imputació en el cas Cooperació. A sota, Fabra i Mariano Rajoy durant l'única visita que aquest

fins el setembre passat tan sols n'havia salvats 266.

Però entre els populars, d'esperit de remuntada, no se'n respira gaire. Els 55 diputats de les Corts no són la pinya de la legislatura passada, quan l'erosió de Camps amb motiu del *cas Gürtel* els va compactar com una roca. N'hi ha de desesperançats, de desplaçats, de prejubilats... I bona prova d'això és la poca animositat que desperten les intervencions de Fabra o les seues entrades a l'hemicicle, no gens apoteòsiques en comparació amb l'etapa anterior.

Per dins... “La preocupació és evident”, reconeix un diputat del PPCV que vol romandre en l'anonimat, “som ben

conscients que, ara sí, si volem guanyar les eleccions, caldrà treballar molt”. “El 2015 farà vint anys que estem a la Generalitat, cosa que desgasta qualsevol govern, i els proveïdors necessiten que els paguem per no tancar la paradeta... La situació és d'una dificultat extrema”.

Un de cada sis diputats amb què conviu Fabra està encausat en un cas de corrupció. Milagrosa Martínez, Vicente Rambla, Angélica Such, Ricardo Costa, David Serra i Yolanda García pel *cas Gürtel*, ja siga pel presumpte finançament il·legal del PPCV o per la concessió continuada a Orange Market del pavelló valencià a Futur; l'alcaldeessa d'Alacant, Sonia Castedo, i el seu antecessor al càrrec, Luis Díaz Alperi, per la branca

ha fet a València com a president espanyol. A la dreta, Fabra i el vice-president de l'executiu, José Ciscar, escorten l'alcaldessa d'Alacant, Sonia Castedo, encausada en el cas Brugal.

del cas *Brugal* que investiga un tracte de favor al constructor Enrique Ortiz durant l'elaboració del pla general d'ordenació urbana de la ciutat; i Rafael Blasco, ex-conseller i ex-síndic del grup parlamentari, pel cas *Cooperació*, relacionat amb les ajudes al Tercer Món desviades per a la compra d'habitatges a València. Martínez, Rambla i Such tenen el judici de Fitur a la cantonada, atès que les parts ja enllesteixen els escrits d'acusacions.

Pedro Hernández Mateo, ex-alcaldede Torrevella (Baix Segura), és l'únic dels imputats que ha abandonat l'escó: ho ha fet en ser declarat culpable i castigat amb tres anys de presó. La seua substituta a la cambra ha estat, curiosament, Elisa Díaz, filla de l'encausat Luis Díaz Alperi.

Victima col·lateral dels imputats ha estat l'ex-conseller d'Hisenda, José Manuel Vela, que va dimitir després que filtrara –presumptament– un informe judicial a Blasco i també en resultara imputat.

El vice-president de Fabra, José Ciscar, ha expressat la conveniència que els imputats cedisquen l'acta als companys de la llista que es van quedar sense. A diferència del que ha succeït a l'executiu, però, el cap del Consell no té la capacitat de destituir-los de manera unilateral

“Potser ha arribat l'hora que els ho demane personalment, a tots ells”, afirma la font consultada per aquest setmanari. “De visibilitat pública, ja no en tenen, però jo sí que ho faria”, diu. La fredor amb què Fabra escriu i llegeix els seus discursos, la fredor amb què dissenya els canvis al seu gabinet o la fredor amb què adopta decisions de gran transcendència, muta en resignació i respecte davant la vella guàrdia. Fins ara fa unes setmanes, la incomunicació amb Camps era notòria, per exemple, i l'ombra de l'ex-president, de l'antic vice-president, de l'ex-presidenta de les Corts i de tants ex-consellers, plana sobre la figura de Fabra i acaba competint-lo.

Ara fa disset mesos que governa, però la seua manera de fer-ho no agrada gens ni mica als sectors cristians del partit, i n'és una bona prova la recentíssima dimissió com a diputat de José Marí Olano, que ha proclamat la seua desafecció envers la política tot just abans de centrar-se exclusivament en la seua activitat com a advocat. Marí Olano, familiar de l'esposa de Camps, és un insigne representant de l'ala catòlica de la formació.

...i per fora. Amb el mercat del deute tancat els darrers dos exercicis, l'alleujament al PPCV ha arribat de la mà del ministre d'Hisenda, Cristóbal Montoro, que ha dissenyat un pla de pagaments i hi ha injectat fons a través del fons de liquiditat autonòmic (FLA). Sense això i les ajudes de l'ICO, saldar el deute amb els proveïdors seria una autèntica quimera.

Amb tot, Fabra no té gaire coses més a agrair-li a Mariano Rajoy. Des que el gallec va estrenar-se a la Moncloa, ara farà tretze mesos, hi han primat les notícies dolentes. Uns pressupostos esquius amb els valencians, a la cua en inversions, que no van esmenar-se al tràmit parlamentari, durant el qual tan sols van arribar 100.000 euros extraordinaris,

quan Fabra havia exigit 76 milions més. “Ens sentim agreujats”, va confessar el cap del Consell.

“En aquest cas, el problema de Fabra no té a veure amb el lideratge”, explica una diputada del PPCV. “Tot el partit hi és al darrere, ho sap prou bé, però no té la culpa que el dèficit fóra molt més elevat que no havia reconegut el govern de Zapatero”, afegix. Els dubtes de Madrid a l'hora de potenciar el corredor central o el mediterrani també han enervat els populars valencians, que se senten com els habitants de Villar del Río de la pel·lícula *Bienvenido, mister Marshall*.

El deute de la Generalitat ultrapassa els 21.000 milions d'euros, sense comptar-hi el de les empreses públiques, mentre el síndic de greuges estima una despesa acumulada de 30.000 milions. El PS-PV-PSOE, de la seua banda, ha fixat la despesa compromesa en 85.000 milions d'euros. Sense entitats financeres pròpies –Bancaixa ha estat nacionalitzada via Bankia, el Sabadell ha adquirit la CAM per un euro, CaixaBank ha comprat pel mateix preu el Banc de València i l'andalusa Cajamar s'ha quedat la Caixa Rural– i havent estat la primera autonomia a recórrer al FLA, Fabra encara paga els excessos comesos sota el campisme: l'aeroport sense avions de Castelló, els 1.100 milions esmerçats a la Ciutat de les Arts i les Ciències o una Ciutat de la Llum que ha tret a la venda. La supressió dels grans esdeveniments ha estat un dels seus colps d'efecte, però aquests només afectaven l'1% del pressupost.

Un panorama dramàtic que Fabra espera salvar amb dues persones que ha escollit de manera molt personal: el síndic a les Corts, Jorge Bellver, i el secretari general del PPCV i conseller de Governació i Justícia, Serafín Castellano. Pel seu caràcter enèrgic i hermètic, no són molt estimats al si del partit. Sobretot Castellano, el contrapoder d'Alfonso Rus a la província de València, que encara controla el president de la Diputació. El *número 2* del PPCV pot ser encausat prou prou en el cas *Over Marketing*, una derivació del cas *Nóos* que investiga adjudicacions de la Generalitat dels inicis de la dècada passada, quan Castellano era conseller amb Zaplana. Després també va ser-ho amb Camps, i aquests canvis, al partit, ben pocs els perdonen.

Víctor Maceda